

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Helené (részlet a regényből)

(...)

– Átkozott néember. Viszont el kell ismernem, a terv nem rossz.

– Na, de Anyám! Miket beszél? Helené elrablása évtizedekig tartó háborúskodást eredményezhet szeretett görög népünknek!

– Ez nem az én népem! Ez Zeusz népe! Csak őt csodálják, őt istenítik! Na meg most a fránya kis feleségedet, Aphroditét. Borsot török az orruk alá. Olyan borsot, ami tényleg évtizedekig kitart majd. Aphrodité azt hiszi, azzal, hogy Helenét Párisznak ígérte, megkeverte a paklit. De nagyon téved. Én gondoskodom róla, hogy Helené biztonságos helyre kerüljön, Egyiptom országába, ahol a fáraó birodalmában őrzik majd, s senki nem jön rá kilétére.

– De miért jó ez Magának, Anyám?

– Küldök egy ál-Helenét Spártába, akit majd Párisz megszöktet, s azt hiszi, tényleg övé lett a föld legszebb asszonya. Ez a Helené csak test lesz és szépség. Emlékezete, érzései nem lesznek. Gond nélkül otthagyja majd Menelaoszt, hogy a kis ficsúrral hemperegjen. A büszke spártainak meg fogalma sem lesz róla, hogy nem is igazi kis felesége kegyeiért küzd, hanem egy hasonmásért. Helenét gyűlölni fogja az egész görögség, amiért megcsalja férjét, miközben ő ártatlanul, hüen várja majd vissza a férfit Egyiptomban. Sőt! A ma esti ifjú pár porontya, aki csak azért nem lett újabb fattya Zeusznak, mert az megelőzés céljából hozzáadta Thetiszt Péleuszhoz, s aki az Akhilleusz nevet fogja viselni, hadvezére lesz a görög seregnek ebben a nevetséges, fölösleges és ostoba harcban.

– Ez úgy hangzik, mint egy ördögi terv.

– Igen. Most megkapják, amiért gúnyt űztek a nevemből. Visszakap drága férjem, a nagyszerű Zeusz is minden megaláztatást, amit tőle kaptam. A megannyi csalfaság, a sok fatytyú után most pont sikerült hűnek maradnia, és vágyainak tárgyát, Thetiszt máshoz adnia, de mégis, én elintézem, hogy Thetisz fia nevével legyen fémjelezve a hamarosan bekövetkező háborúskodás. Zeusz népe szenvedni fog. Sokan halnak meg! Mindegyik áldozat vére egy-egy becsületfoltot mos le a nevemről, amit az évszázados megaláztatás során szenvedtem el. Zeusz megfizet! Miközben népe háborúzik, a költők lantot ragadnak, s ódákat és époszokat zengenek majd a dicső győzelem örömére. A háborút akkor robbantjuk ki, amikor a heves Akhilleusz megérett már a harcra. Addig várunk.

– S csak mi tudjuk majd, hogy e küzdelem hamis?

– Pontosán. A kellő időben pedig előhúzzuk a szekrényből az igazi Helenét, amivel szembeköpjük és kinevetjük Zeuszt és az egész dicső görög népet.

– Legalább a háborút a mi népünk nyeri?

– Ez már hidegen hagy, Héphasztosz. Hulljon a férgese! Te pedig foglalkozhatnál mással is. Például megszabadulhatnál a kis feleségedtől, akit Zeusz csak azért adott hozzád, mert te vagy a legrútabb teremtmény az Olümposzon, s így akarta elkerülni, hogy Aphrodité bájai miatt háborúk induljanak az istenek között.

– Na, ez kedves volt, Anyám. Magától nem vártam volna ezt. Egy csöpp kis szeretet se maradt magában?

– Dehogynem, maradt. Hidd el, fiam, maradt. És amikor a kellő pillanatban Helené, mármint az igazi Helené magára maradva, az őt körülvevő gyűlölettől övezve, a görög nép haragját és az apja, Zeusz megvetését látva, sírva könyörög majd a megváltásért, akkor, fiam, akkor eljön majd belőlem a szeretet utolsó kis szikrája, és megkegyelmezek a szerencsétlennek...

Fekete szerelem

Meglepetten,
csendbe meredve,
egy elfelejtett kedves,
megfeketedett szerelem
fejembe verve lelem.
Lelkem sebhelye,
megrepedt testsebe,
berekedt zene,
rengeteg, elfeledett
hegekkel tele zseb...
De ne! Ez nem kell!
El kell feledned!
Mentsd meg lelkedet!
Ne reszkess,
felejtsd el szerelmed!
Nem szeret.
Nem szerethet.
Kegyetlen gyermek,
szeretetre nem termett,
esze fejletlen,
zsenge emberke.
Nem tehet ellene.
El kell engedned,
s ezt befejezned.
Egy szebb, kellemesebb perc,
mely jelenleg csepegtet,
kedvvel lelkendeztet,
ebben kell meglenned!
Lelj kedvesre,
de ne egy megfeketedett,
elfeledett,
lehetetlen szerelemre...